(א)והתנן [א]הרכינה ומיצה הרי זו תרומה א"ל הא איתמר עלה אמר רבי אבהו (א) משום יאוש בעלים נגעו בה: והחנווני אינו חייב להטיף וכו': איבעיא להו רבי יהודה ארישא קאי ולקולא או דלמא אסיפא קאי ולחומרא ת"ש דתניא רבי יהודה אומר ערב שבת עם חשכה חנווני פטור מפני שחנווני טרוד:

מתני' [ב]השולח את בנו אצל חנווני [ג](ופונדיון בידו) ומדד לו באיסר שמן ונתן לו את האיסר שבר את הצלוחית ואבד את האיסר חנווני חייב רבי יהודה פוטר שעל מנת כן שלחו ומודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק ומדד חנווני לתוכה שחנווני פטור:

גמ' בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי דרבנן סברי [ג]לאודועי שדריה ור' יהודה סבר לשדורי ליה שדרי' אלא (ג) שבר צלוחית אבדה מדעת היא אמר רב הושעיא הכא בבעל הבית מוכר צלוחיות עסקינן וכגון שנטלה חנווני על מנת לבקרה וכדשמואל [ה]דאמר [ד]שמואל הנוטל כלי מן האומן על מנת לבקרו ונאנס בידו חייב לימא דשמואל תנאי היא [ו]אלא רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו הכא בחנווני מוכר צלוחיות עסקינן ואזדא רבי יהודה לטעמיה ורבנן לטעמייהו אי הכי אימא סיפא מודים חכמים לר' יהודה בזמן שהצלוחית ביד התינוק ומדד חנווני לתוכה שחנווני פטור והא אמרת לאודועי שדריה אלא אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין דאמרי תרווייהו הכא במאי עסקינן

כגון

והתנן הרכינה ומיצה הרי היא של תרומה. תימה מאי הוי של תרומה והא אינו חייב לתרום אלא אחד מן כ' א"כ כמו אותן מדות של חולין תהיה של תרומה ושל חולין היו בלא הרכינה ומילה וי"ל דכשקרא שם על אותה מדה גמר בדעתו שתהיה כולה תרומה עם המילוי ודוקא בתרומה אמר הרכינה ומילה הוי תרומה אבל לענין מעשרות לא דהמרכנה במעשרות מעשרותיו מקולקלין: **משום יאוש בעלים נגעו.** הוי מצי לשנויי דהוי תרומה משום דאין צריכה דכשקרא שם אין ידוע איזה יהא למטה: **אלא צלוחית אבדה מדעת היא.** ואע"ג דפונדיון נמי אבדה מדעת היא שמסלתו ביד תינוק מ"מ כיון שהפונדיון של בעל הבית נשאר ביד החנווני אינו פוטרו עד שיביאו לידו שוה פונדיון שמן ואיסר ואם היה מחזיר אותו פונדיון עצמו לתינוק הכי נמי דהוה פטור: **וכגון שנטלה** חנווני על מנת לבקרה כדשמואל כו'. וסיפא דקתני ומודים חכמים לרבי יהודה בזמן שהצלוחית ביד תינוק דפטור לאו דוקא ביד תינוק אלא אפי' נטלה נמי ע"מ שלא לבקרה: **הלוקח** כלי מבית האומן ע"מ לבקרו ונאנס בידו חייב. לכאורה נראה דחייב משום דחשיב כשואל דפ"ב ד' נדרים (נדרים דף לא.) מפרש טעמא דשמואל דקסבר הנאת לוקח היא היינו כשואל שכל ההנאה שלו ועוד דבפ' האומנין (ב"מ דף פ:) גבי הא דאמר רב חסדא לא שנו הא דקתני שלחה ומתה חייב אלא כשהחזיר' בתוך ימי שאלתה אבל לאחר ימי שאלתה פטור ומסיק אמימר דמסתברא דפטור משואל וחייב כנושא שכר הואיל והנה מהנה תניא כוותיה [דאמימר] הלוקח כלי מבית האומן כו' ונאנסו בהליכה חייב בחזרה פטור מפני שהוא כנושא שכר פירוש לכך פטור (ט) בחזרה כשנאנסו שאינו אלא שומר שכר ומדמייתי מינה אההיא דהחזירה לאחר ימי שאלתה משמע דהא דקתני נאנסו בהליכה חייב דהוי מטעם שואל א"כ מילתיה דשמואל נמי הוי מטעם שואל דהא מההיא ברייתא מייתי בנדרים (שם:) סייעתא לשמואל מיהו רש"י פירש בב"מ (שם) דנאנסו בהליכה חייב משום דחשיב כלוקח ומ"מ מייתי מינה שפיר (י) אההיא דאמימר כי היכי דחשיב ליה ברייתא נושא שכר בחזרה אע"פ שבטל המקח משום דעד השתא היה כלוקח הכי נמי שואל אחר שכלו ימי שאלתה הוי שומר שכר כיון שנהנה בשאלה עד עכשיו וכן נראה לר"י דחשיב לוקח ומייתי ראיה מההיא דלקמן דאייתי קרי לפום נהרא דאמר רב כהנא אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו ואי שואל הוי אמאי לא יוכל להקדיש מה שהשאיל ביד אחרים כמו שהמשכיר יכול להקדיש כדאמרי' בפ' האומר משקלי עלי (ערכין דף כא. ושם) ואין נראה לרשב"א ראיה דהתם לא על מנת לבקרם נטלם אלא על מנת לקנות מיד ולכך אין יכול המוכר להקדישו והשיב לו ר"י דמשמע שנטלם כדי לבקרם מדמייתי ליה אדשמואל ואין להקשות אי שואל הוי אמאי לא פטור החנווני כשנטלה על מנת לבקרה והחזירה ליד התינוק דכלתה שאלתו כיון שהחזירה למקום שלקחה דהא אמר בסמוך לרבי יהודה שואל שלא מדעת שואל הוי החזירה ליד התינוק פטור דהתם ודאי הוי (כ) שואל שלא מדעת אינו חייב להחזירה אלא למקום שנטל אבל הכא דשואל מדעת הוא חייב להחזיר ליד בעלים: **אי הכי אימא סיפא ומודים חכמים לר' יהודה כו'.** ורבה ורב יוסף סברי כו' בזמן שהצלוחית ביד התינוק דהיינו שהביאה מבית אביו:

מר

משום יאוש בעלים. שהלוקח מתיאש ומפקיר אותו מילוי מפני שטורח לו להמתין עד שיתמצה אבל (ג) תרומה לא שייך יאוש דמ"מ תרומה היא ואסורה לזרים: **ארישא קאי.** דקתני חייב להטיף שלש טיפין לעולם ואתא רבי יהודה למימר דבערב שבת אינו חייב: **או אסיפא קאי.** דקתני דחנווני פטור מלהטיף ואתא איהו למימר דאינו פטור אלא בערב שבת עם חשיכה: **פ"ש.** דאסיפא קאי: **מתני'** מצאתי הגהת רבינו זקני אבי אמי מ"כ **השולח בנו אצל חנווני ופונדיון בידו.** שהוא שני איסרין להביא לו באיסר שמן ואיסר יתן לו החנווני וכן עשה מדד לו באיסר שמן והאיסר מסר לתינוק להביא לאביו האיסר והשמן. (ד) ומי שמפרש ונתן לו תינוק את האיסר לחנווני וגם מפרש ואבד את האיסר הוא השמן הלקוח באיסר טעות הוא ואינו לשון משנה וגם כשבעל הגמרא תמיה בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי מאי קאמר מי איכא פלוגתא באיסר והלא לא אבד אלא השמן ואם תאמר (ה) לתניי' לפונדיון במתני' לא הוצרך שכן דרך רוב סחורותן כי איסרין לא היו מצויין כפונדיונין כמו שנוהגין במחליות שנותן פשוט ומקבל מחלה ואוכל בדמי מחלה. כן פירש זקני מ"כ: **ושבר התינוק את הצלוחית.** ונשפך השמן: **ואבד האיסר.** שנתן לו החנווני עם השמן בדמי הפונדיון שהביא לו: **החנווני חייב לשלם.** הצלוחית והשמן והאיסר וטעמא מפרש בגמ': **שעל מנת כן שלחו.** האב לבן אצל חנווני שישמור החנווני לבן האיסר והשמן: **ומודים חכמים לר' יהודה כו' שחנווני פטור.** בצלוחית לבד אבל בשמן ואיסר חייב (ו). ה"ג בפי' רבינו חננאל ובספרים ישנים: **גמ' בשלמא באיסר ושמן בהא פליגי כו'.** האיסר שנתן החנווני לתינוק והשמן שבצלוחית: **לאודועיה.** לחנווני שצריך לשמן שדריה האב לבנו כדי שישלח לו חנווני מה שישלח לו על ידי שלוחו פקח ורבי יהודה סבר לשדורי ליה ביד בנו שדריה: **אלא צלוחית.** אמאי חייב חנווני לשלם: **אבדה מדעת היא.** דכי מסרה לתינוק שאינו יודע לשמרה הפקר הוא זה ואינו חושש אם יחזירנה בנו בידו ריקנית אלא שישלח לו החנווני מה שישלח משלו הן שמן הן איסר ביד פקח ופונדיון שנטל בנו בהליכה נהי נמי דאבדה מדעת היא מכל מקום בחזרה יפה מחייבין חכמים הואיל ואמרינן לאודועיה שדריה: **בבעל הבית.** האי שולח בנו מוכר צלוחיות הוא וניחא ליה שיקנה אותה חנווני אם ירצה לקנותה: **שנטלה חנווני.** מיד התינוק: **לבקרה.** (ז) אם שלימה היא על מנת לקנותה: **כדשמואל.** היא פלוגתא דרבנן ורבי יהודה דבנטילה קנאה מיד שהרי מסתמא ימצאנה שלימה ויתכוין לקנותה והוא דקיצי דמיה כדלקמן (פח.) דקני ליה מיד וכשמחזירה ליד התינוק הרי הוא כמשליכה לאיבוד ונאנס בידו קרינא ביה ולא מיפטר עד שיחזירנה ליד בעלים עצמן שהרי משנטלה נתחייב באחריותה ד)(ואע"ג דתניא כוותיה דשמואל בפ' ד' נדרים (נדרים לא:) בהליכה חייב כו'): **ע"מ** (ח) **לבדקו.** ולעכבו: **ונאנס בידו.** כגון שנפל מידו ונשבר: **חייב.** והוא דקיצי דמיה כדמפרש לקמן דסמכא דעתיה לקנותה אחרי שפסק דמיו ואפילו אם חוזר בו ואומר איני חושש בכלי זה לקנותו ונאנס בידו קודם שהחזירו לבעליו חייב דמדאגביה ע"מ לבדקו ולקנותו אחרי כן הוא דאיחייב ליה באחריותו וכיון דאיחייב באחריותו היכי מיפטר תו עד שיחזירנו לבעליו וה"נ רבנן מחייבי כדשמואל ורבי יהודה לית ליה דשמואל והיינו דקתני סיפא ומודים חכמים לר"י כו' הכי קאמר מודים חכמים לרבי יהודה שאם נטלה על מנת שלא לבדקה הרי הוא כאילו צלוחית ביד תינוק ומדד חנווני לתוכה שפטור: **הכא בחנווני מוכר צלוחיות.** והך צלוחית דמתניתין של חנווני היא ששלח לו בעל הבית הדמים ביד בנו לקנות צלוחית ממנו ולהביא בה שמן והלכך האי צלוחית ליכא אבדה מדעת: **דרבנן לטעמייהו.** דאמרי גבי איסר ושמן חייב דלאודועיה שדריה והוא הדין לצלוחית ורבי יהודה לטעמיה דלשדורי יין ושמן וצלוחית ביד בנו שדריה לבנו: **והאמרת לאודועיה שדריה.** ולא היה לו למסור הצלוחית לבנו של בעל הבית: **אלא אביי בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי תרווייהו.** לא תוקמה לא בחנווני מוכר צלוחיות ולא בבעל הבית מוכר צלוחיות אלא הכא בצלוחית המיוחדת למדה עסקינן ונטלה חנווני מיד תינוק למוד בה לצורך התינוק ואע"ג דאבדה מדעת היא כיון שנטלה נתחייב בשמירתה עד שיחזירנה לידו של בעל הבית:

כגון

עין משפט נר מצוה

קי א מיי' פי"א מהל' תרומות הל' טו:

קיא ב ג מיי' פ"ב מהל' שלוחין ושותפין הל' ג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קפח סעיף ג:

ד מיי' פי"ד מהלכות מכירה הל' יד סמ"ג עשין פב טוש"ע חו"מ סי' קפו וסי' ר סעיף יא [רב אלפס ב"מ פ"ח דף קכב. ובהג"ש שם סימן יג].

רבינו גרשום

דמיירי בה דין דמדות: הרי היא של תרומה. דמה שמיצת לא הוי דבעל הבית דלהוי חולין אלא כיון שמדד בה תרומה הרי היא תרומה המצוי. ומתני' קאמר דמוכר הוי דהיינו בעל הבית: אמר ר' אבהו החם במתני' להכי של מוכר הוי דמשום יאוש בעלים נגעו בה. שמתיאש הלוקח מאותו מצוי שאינו רצונו להמתין עד שיתמצה כולו אבל הכא בתרומה לא ידע מאן ניתנו בעלים התרומה דליאשו מיניה להכי הרי הוא של תרומה. ר' יהודה ארישא קאי ולקולא דקתני רישא המוכר חייב להטיף לו ג' טיפין בכל עת מכירה ואתא ר' יהודה למימר ערב שבת עם חשיכה פטור דהיינו קולא. או דלמא אסיפא אחנווני קאי ולחומרא דר' יהודה אומר ע"ש עם חשיכה החנווני פטור מלהטיף אבל בשאר זמן חייב להטיף. הוו שמעינן דאחנווני קאי כדאמר מפני שחנווני טרוד אותה שעה שקונין ממנו רבים: פי' השולח את בנו כו' ונתן לו את האיסר שיוליך לחנווני. שיבר התינוק את הצלוחית בחזירתו עם השמן ואיבד את השמן שקנה באיסר. חנווני חייב לשלם האיסר והצלוחית לבעל הבית. ר' יהודה פוטר חנווני שעל מנת כן שלחו. כלומר בעל הבית פשע ששלח ביד תינוק ואבידה מדעת היא: ומודים חכמים לר"י. אע"פ שמחייבין החנווני כששיבר התינוק בחזירתו שהיה לו לחנווני להוליך מודים אם כל זמן שהצלוחית עדיין ביד תינוק ועד שחנווני מודד לתוכה נשברה פטור החנווני: בשלמא איבד את האיס'. כלומר את השמן באיסר כו' בהא פליגי דרבנן סברי לאודועי לחנווני שגר ליה ביד תינוק כדי שיבין שתינוק אינו בר הבאת שמן ושלח בידו כדי שיביא לו החנווני עצמו או שלוחו. ור' יהודה סבר לשדורי ממש שדרי' לתינוק ואם שפך התינוק מה פשע יש לחנווני בכך: אלא שיבר תינוק לצלוחית. אמאי מחייבי רבנן לחנווני והלא אבידה מדעת היא שעשה בעל הבית ששלחה אפילו ריקנית ביד תינוק שדרכו לשבור: אמר רב הושעיא. האי דמחייבי רבנן לחנווני בששיבר צלוחית לא בשיבר תינוק מיירי אלא בלא תינוק מיירי ובשיבר חנווני עצמו מיירי. והכא בבעה"ב מוכר צלוחיות עסקינן ובא חנווני לקנות צלוחית ונטלה על מנת לבקרה אם יפה היא ונפלה מידו ונשברה וכדשמואל דאמר כו'. לימא הא מלתא דשמואל תנאי היא דר' יהודה דפטר חנווני לית ליה דשמואל: לעולם דברי הכל היא. וכהא לא פליגי אלא במאי פליגי ר' יהודה ורבנן בצלוחית בחנווני מוכר צלוחיות עם השמן ושלח בנו אצל חנווני למוד לו באיסר שמן ובצלוחית של חנווני דהכא לא מצי למימר אבידה מדעת היא דהא לא שיגר אביו בידו שום כלי. ושיגר לו החנווני השמן עם הצלוחית ביד תינוק ושיברו. ואזדא ר' יהודה לטעמי' דאמר לשדורי השמן והצלוחית שדריה אביו ופטור החנווני. ורבנן לטעמייהו וכו': אי הכי. דכי מוקמת לה בחנווני מוכר הצלוחית: אימא סיפא ומודים חכמים לר' יהודה כו'. והאמרת דחנווני מוכר צלוחיות ולאודועיה שדריה.

מסורת הש"ס

א) תרומות פי"א מ"ח, ב) לעיל מ"ג, ג) נדרים דף לא., ד) ס"א לא: ועיין רש"י, ה) נ"ל דהר"ר, רש"ש.

גליון הש"ס

גמרא אלא רבה ורב וכו'. עי' ב"ק דף קב ע"א תוס' ד"ה רבה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן משום יאוש: (ב) שם אלא צלוחית הג"ה ותיבת שבר נמחק: (ג) רשב"ם ד"ה משום יאוש וכו' אבל גבי תרומה: (ד) ד"ה מצאתי וכו' ומי שמפרש. נ"ב ע"ל לפי פירוש זה דלא גרסינן במשנה ופונדיון בידו וכך גרסינן בפירוש הר"ן והרא"ש: (ה) בא"ד ואית הא דתנייה לפונדיון במתניתין דידן לא הוצרך יש לומר שכן דרך: (ו) ד"ה ומודים וכו' חייב הס"ד ואח"כ מתחיל בגמרא ה"ג וכו' ישנים בשלמא הנ"ל: (ז) ד"ה לבקרה לבדוקה אם שלימה: (ח) ד"ה ע"מ לבקרו לבדקו: (ט) תוס' ד"ה הלוקח וכו' לכך פטור בחזרה לפי שאינו שומר שכר ומדמייתי מינה סייעתא דאמימר ההיא דהחזירה: (י) בא"ד שפיר סייעתא דאמימר:

מוסף רש"י

על מנת לבקרו. [illegible] ונאנס בידו. נשבר, חייב. [illegible]

פי' רשב"ם העקרי

והתנן. [illegible] של לוקח: הא אתמר עלה. דמתני' דהכא משום יאוש בעלים נגעו בה שהלוקח מפקיר אותו המילוי וקני ליה מוכר ביאוש בעלים ומיהו מן הדין הרי הוא של לוקח וגבי תרומה אע"ג דמתיאש כהן הרי הוא של תרומה ואסורה לזרים: ארישא קאי ולקולא. דקתני גבי בעה"ב חייב להטיף לו שלש טיפין ואפי' בע"ש

ואתא ר' יהודה לאקולי גביה דבע"ש מיהא פטור: **או אסיפא קאי ולחומרא.** דפטריה ת"ק לחנווני מכל וכל ואתא ר"י לאחמורי עליה דלאו פטור אלא ע"ש עם חשיכה אבל בשאר ימים חייב: **פ"ש.** דאסיפא קאי: מצאתי הגהת רבינו זקני מנ' כו' [illegible] לי. **מתני'. השולח את בנו:**

אי הכי מאי כל זמן שהצלוחית ביד תינוק. מאי בעי צלוחית ביד תינוק ואמאי פטור והא צלוחית דחנווני היא. אלא אביי בר אבין כו' הכא במאי עסקינן. דפליגי ר' יהודה ורבנן: כגון ששלח בעל הבית ביד בנו צלוחית למוד לו בתוכה. ונטלה החנווני מיד התינוק למוד לו לתוכה דכיון דנטלה מיד התינוק נתחייב באחריותה כדרבה דאמר דבה הכישה במקל להבהמת חבירו שהיתה תועה וברחה נתחייב באחריותה. ואם שיברה שוב התינוק בחזירה [נתחייב החנוונין] לרבנן:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com